

Link do produktu: <https://www.zdobiony.pl/naklejka-i-dywizja-pancerna-psz-maczka-oryginal-p-2130.html>

Naklejka I Dywizja Pancerna PSZ Maczka oryginał

Cena	20,00 zł
Czas wysyłki	3 dni
Numer katalogowy naklejki	I-dywizja-pancerna-oryginał

Opis naklejki

Naklejka wg naszywki I Dywizji Pancernej gen.Maczka

Naklejka została stworzona na podstawie naszywki I Dywizji Pancernej dowodzonej przez generała Maczka. (1 DPanc., ang. 1st Polish Armoured Division) To oryginalny wzór oraz kolor, które oddają hołd polskim żołnierzom, którzy polegali podczas wyzwolenia Holandii. Projekt ma na celu upamiętnienie ich poświęcenia i wkładu w walkę o wolność Polski i innych krajów Europy.

Produkt posiada dodatkowe opcje:

Wielkość naklejki w cm (6x12): 6 cm x 12 cm , 9 cm x 18 cm , 12 cm x 24 cm , 18 cm x 36 cm , 24 cm x 48 cm

Rodzaj folii: Standard -biała , Odblaskowa

Specyfikacja

Naklejka wzorowana na odznace I Dywizji Pancernej gen. Maczka.

Charakteryzuje się precyzyjnym drukiem na białej lub odblaskowej folii. Jest wycięta zgodnie z krawędzią grafiki, co podkreśla jej estetykę. Użyto oryginalnego atramentu, który jest odporny na ścieranie oraz promieniowanie UV, co zapewnia długotrwałość koloru i jakości. Dodatkowo, naklejka jest laminowana, co zwiększa jej odporność na warunki atmosferyczne. Jest idealna do naklejenia na samochody, motocykle i inne powierzchnie.

Historia PSZ

Polskie Siły Zbrojne to zorganizowane jednostki wojskowe, które powstały jesienią 1939 roku poza granicami Polski, w wyniku umów międzysojuszniczych zawartych z Francją oraz Wielką Brytanią. Dowództwo nad tymi siłami sprawował Naczelny Wódz, co podkreślało ich formalny związek z rządem Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźstwie. W kontekście II wojny światowej, termin ten odnosi się do Wojska Polskiego, które działało w ramach sojuszu z państwami zachodnimi, a jego istnienie miało na celu kontynuację walki o niepodległość Polski.

W literaturze historycznej często można spotkać nieformalną nazwę Polskie Siły Zbrojne na Zachodzie, która była używana z powodów politycznych, aby odróżnić te jednostki od Wojska Polskiego walczącego na froncie wschodnim. Taki podział miał na celu ukazanie różnorodności działań polskich sił zbrojnych w różnych teatrach wojennych oraz ich rolę w szerszym kontekście międzynarodowym i politycznym. Polskie Siły Zbrojne na Zachodzie stały się symbolem oporu i walki o wolność, mimo że ich sytuacja była często skomplikowana przez zmieniające się okoliczności polityczne.

W 1947 roku Polskie Siły Zbrojne na Zachodzie zostały rozwiązane przez władze brytyjskie, co oznaczało koniec ich formalnej działalności. Decyzja ta była wynikiem zmieniającej się sytuacji geopolitycznej po zakończeniu II wojny światowej oraz rosnącego wpływu ZSRR w Europie Środkowo-Wschodniej. Rozwiązanie tych jednostek stanowiło smutny rozdział w historii Polski, symbolizując jednocześnie trudności, z jakimi borykały się polskie siły zbrojne w dążeniu do odzyskania suwerenności i

---

uznania na arenie międzynarodowej.

Rok 1947 stanowi kluczowy moment w historii Polskich Sił Zbrojnych, symbolizując ich formalne rozwiązanie. W odpowiedzi na sytuację wielu Polaków, którzy nie zamierzali wracać do kraju pod rządami komunistycznymi, alianci postanowili utworzyć Polski Korpus Przysposobienia i Rozmieszczenia. Ta jednostka miała na celu wsparcie tych, którzy pragnęli kontynuować swoje życie poza granicami Polski, oferując im nowe możliwości i zabezpieczenie.

Wśród żołnierzy, którzy zdecydowali się na powrót do Polski, wielu z nich padło ofiarą represji stalinowskich, co ukazuje dramatyczne konsekwencje polityczne tamtego okresu. Z kolei ci, którzy pozostali na emigracji, często musieli zmagać się z trudnościami życia na obczyźnie. W sumie, do kraju repatriowało się około 105 tysięcy żołnierzy i oficerów, podczas gdy znaczna większość, w tym aż 90% żołnierzy 2 Korpusu, zdecydowała się pozostać poza granicami.

W kontekście kadry dowódczej, sytuacja była równie złożona. Z 106 generałów, którzy pozostali za granicą, tylko 20 podjęło decyzję o powrocie do Polski. To zjawisko ilustruje nie tylko osobiste wybory tych oficerów, ale także szersze napięcia polityczne i społeczne, które miały miejsce w powojennej Polsce. Wybór między lojalnością wobec kraju a obawą przed represjami był dla wielu z nich niezwykle trudny i dramatyczny.

Historia herbów

Znaki i motywy herbowe

Najstarszym motywem w heraldyce miejskiej były wizerunki lub atrybuty świętych patronów, inspirowane symboliką różnych instytucji kościelnych. Z biegiem czasu jednak galeria symboli używanych w herbach miast znacznie się rozszerzyła. Godła te często nawiązywały do prawnej odrębności miast – ich samorządności. Stąd w herbach pojawiły się mury miejskie z basztami i bramami, nawet w miastach, które nigdy takich murów nie miały. Element ten występuje w godle herbowym wielu miast z nowego województwa łódzkiego, m.in.: Brzezina, Zgierza, Aleksandrowa Łódzkiego, Rawy Mazowieckiej, Radomska, Przedborza, Pajęczna, Sieradza, Warty i Łęczycy. Orzeł Biały, zazwyczaj, choć nie zawsze ukoronowany, w herbie danego miasta świadczył o tym, że było ono niegdyś własnością królewską. Pozbawienie orła korony (jak w przypadku Piotrkowa) to przykład tzw. uszczerbienia herbu, aby odróżnić go od godła nadawcy (króla). Można tu wskazać herby: Tuszyna, Zgierza, Piotrkowa Trybunalskiego, Sieradza, Tyszowiec i Warty. Jeszcze częściej w herbach miast prywatnych umieszczano znaki ich właścicieli, aby podkreślić ich uprawnienia zwierzchnie w stosunku do samorządu miejskiego. Mogły to być herby instytucji kościelnych, np. w przypadku Pabianic (kapituły krakowskiej) czy Skierniewic (arcybiskupstwa gnieźnieńskiego). W okresie przedrozbiorowym nagminnie umieszczano w herbie miast godła szlacheckich właścicieli. Zwyczaj ten powracano także później – w XIX i XX wieku, przy czym często w herbie miast

Wykorzystanie herbów w celach prywatnych i komercyjnych.

Sposoby wykorzystania herbu, w tym do celów komercyjnych, często regulowane są przez statut miejski, jednak przepisy państwowe nie dostarczają wystarczających wytycznych, a orzecznictwo sądowe bywa niejednoznaczne. W niektórych przypadkach sądy stwierdziły, że: organy gminy mogą ograniczać użycie herbu jedynie w obrębie swojej gminy (nie mają prawa do stanowienia przepisów poza tym obszarem), gminy nie mają podstaw do ograniczania wykorzystania herbów – herby nie są objęte prawem autorskim i nie mogą być traktowane jako znaki towarowe, herb można uznać za dobro osobiste gminy, a jego niewłaściwe użycie – za naruszenie dóbr osobistych, jednak gmina musiałaby wykazać, że doszło do naruszenia (np. herb został zniekształcony w sposób obraźliwy). W przepisach prawnych brakuje jednoznacznych zapisów, które pozwalałyby gminom na pobieranie opłat za zgodę na używanie herbów w celach komercyjnych.

Historia husarii

Husaria elitarna polska jazda.

Husaria, znana również jako skrzydlata husaria, była elitarną formacją ciężkiej jazdy, która odegrała kluczową rolę w historii Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Składała się z najzamożniejszej szlachty, która stanowiła autorament narodowy. Charakterystycznym elementem tej jednostki były skrzydła, przymocowywane do zbroi lub siodła, co nadawało jej niepowtarzalny wygląd. Husaria została utworzona w 1503 roku, a jej działalność zakończyła się w 1776 roku, kiedy to przekształcono ją w kawalerię narodową.

Uznawana za jedną z najskuteczniejszych formacji kawaleryjskich w historii, husaria miała swoje korzenie w średniowiecznych tradycjach wojskowych Serbii i Węgier. W epoce nowożytnej, w Rzeczypospolitej, przekształciła się z jazdy lekkiej w ciężkozbrojną konnicę, która stała się postrachem dla wrogów na polach bitewnych. Unikalność husarii polegała na tym, że wszelkie próby stworzenia podobnych jednostek w innych krajach nie przynosiły oczekiwanych rezultatów, co czyniło ją fenomenem na skalę europejską.

W trakcie bitew husaria miała za zadanie wbić się w szeregi nieprzyjaciela, łamiąc jego formacje, co otwierało drogę dla lżejszych jednostek polskiej jazdy. Dzięki specyficznemu uzbrojeniu, taktyce oraz wyszkoleniu, husaria przyczyniła się do wielu zwycięstw w starciach z armiami rosyjskimi, szwedzkimi i tureckimi. Do najważniejszych bitew, w których husaria odegrała kluczową rolę, należą m.in. bitwa pod Kircholmem w 1605 roku, bitwa pod Kłuszynem w 1610 roku, bitwa pod Chocimiem w 1673 roku oraz bitwa pod Wiedniem w 1683 roku.

Skarbnica Narodowa oferuje wyjątkowe monety poświęcone husarii, które stanowią hołd dla tej legendarnej formacji kawaleryjskiej. Wśród nich znajduje się moneta o nominale 25 dolarów, wykonana z jednego kilograma srebra o próbie 999/1000, oraz moneta o nominale 10 dolarów, wybita w pięciu uncjach srebra tej samej najwyższej próby. Obie monety są emitowane w bardzo ograniczonych nakładach, wynoszących odpowiednio 199 i 499 egzemplarzy na całym świecie, co czyni je prawdziwymi rarytasami. Emitentem tych wyjątkowych numizmatów jest Samoa.

Monety te wyróżniają się niezwykle precyzyjną w odwzorowaniu detali, co sprawia, że są nie tylko przedmiotem kolekcjonerskim, ale także dziełem sztuki. Na ich powierzchni przedstawiony jest galopujący husarz, uzbrojony w koncerz, szablę oraz pistolet, a jego ciało chroni kirys, naramienniki oraz karwasze, do których przymocowane są rękawice z metalowymi osłonami. Na głowie husarza znajduje się charakterystyczny szyszak, a na plecach powiewa skóra zwierzęca oraz legendarne skrzydła husarskie, które wzbudzały postrach wśród wrogów.

Emisje tych monet zostały wykonane w ultrawysokim reliefie, co pozwala na doskonałe uwydatnienie nawet najdrobniejszych szczegółów. Zastosowanie różnorodnych wysokości na powierzchni monet nadaje im imponujący efekt trójwymiarowy, który przyciąga wzrok i zachwyca miłośników numizmatyki. Unikalny projekt oraz kształt 3D tych monet stanowią hołd dla najwspanialszej kawalerii w historii, a ich wyjątkowość sprawia, że są one nie tylko cennym nabytkiem, ale także symbolem bogatej tradycji husarskiej.